

15 - ළදේ නිසරු නොකරන් අප සියලා

හැඳින්වීම

පාලි ජාතකට්ඨ කථාව, පන්සිය පනස් ජාතක පොත නමින් සිංහලයට නැඟුණේ කුරුණෑගල සාහිත්‍ය යුගයේදී ය. පන්සිය පනස් ජාතක පොත තරම් සිංහල ජන සමාජයේ ව්‍යවහාර වූ වෙනත් කෘතියක් නොමැති බව පිළිගැනේ. අනුරාධපුර යුගයේ දී ග්‍රන්ථකරණය උපදෙස් දීම සඳහා රචනා වූ සියබස්ලකර කෘතියේ දැක්වෙන්නේ;

“පෙදෙන් බුදු සිරිතැ

වනින්.....”

යනුවෙනි.

එම උපදෙසට අනුගත වෙමින් එදා සිට අද දක්වා ම බොහෝ නිර්මාණකරණය සඳහා ජාතක පොත මූලාශ්‍ර කරගත් බව පෙනේ.

වෙස්සන්තර ජාතකය බෝධිසත්ත්වයන් වහන්සේගේ දාන පාරමිතාව පුරණය ගැන කියැවෙන ජාතක කථා වස්තුවකි. බෞද්ධාගමික කතාවක් ලෙසත් බොහෝ නිර්මාණවලට වස්තු බීජය වූ රසවත් කතාවක් ලෙසත් වෙස්සන්තර ජාතකය සම්භාවනාවට පාත්‍ර වෙයි. “වෙස්සන්තර ” යන වර්තය පවා එදා පටන් සමාජ ව්‍යවහාරයක් බවට පත්වී ඇති අතර ජාතක කථාව සමාජය කෙරෙහි කෙබඳු බලපෑමක් සිදුකළේදැයි ඉන් පැහැදිලි වේ. වෙස්සන්තර ගීතාංග නාටකය, වෙසතුරු දා කව, වෙස්සන්තර නාඩගම, වෙසතුරු සිරිත ආදිය එලෙස පොදු ජන හඳවත් සෙනෙහසින් වැළඳගත් නිර්මාණ වේ.

පන්සිය පනස් ජාතක පොතේ වෙස්සන්තර ජාතකය මූලාශ්‍ර කර ගනිමින් ලියැවුණු වෙසතුරු දා කව හෙවත් වෙස්සන්තර ජාතක කාව්‍යය වූල සම්ප්‍රදාය ගණයට අයත් වේ. කර්තෘ ගැන සඳහනක් නොමැති වුවත් ඔහු සිංහල ව්‍යවහාරයෙහි දක්ෂතාවක් මෙන් ම විශිෂ්ට ප්‍රතිභාවකින් යුතු නිර්මාණකරුවෙකු සේ පිළිගැනේ.

ජූජක නම් මහලු

බමුණු

සිඟුමෙන් ලද රන්

කහවණු

නැවත ගන්න ලෙසින්

තැබුණු

කර වියදම් සිතූ

අටියෙනු

හිලව්වකට දුව

දුන්නා

තරුණයි රුමත්

වන්නා

දෙදෙනා ආලෙන්

ඉන්නා

බමුණු ගැහැනු දොස්

දුන්නා

පැන් තොටේදි මුණ	ගැසෙනා
තරුණ බැමිණි හට	බණිනා
නුගුණ කියා හද	බිඳිනා
බැමිණි රොසින් දිව	යන්නා

වර්ත ස්වභාවයන්

පැදි පෙළෙන් නිරූපිත පූජක බමුණාගේ ගති ස්වභාවය පිළිබඳව යුතුව ඉදිරිපත් කර ඇත.

- | | |
|---|---|
| 1. වියපත් බව
(බමුණා බොහෝ සේ වියපත් වූ අයෙකි) | 2. ජරාපත් බව
(බමුණා ජරාවට පත් අපිරිසිදු අයෙකි) |
| “මහල්ල නුඹගේ හිමිද අසන්නේ” | “ඉසකේ පුපුරටි දත් කඩතොල්ලා” |
| “පැසි ඉසත් නිකටත් සොඩු ඇකිලේ” | “තිගෙ සැමි බමුණා කුණු කෙළ තොල්ලා” |
| “ගැසි කුදත් යන ගමනත් බකලේ” | “නරමුල් ඇහ ඇට කිඹුලෙකු වැන්නේ” |
| “කුදේ ගැසි නැගිටින කල වෙවිලා” | |

පැදි පෙළෙන් නිරූපණය වන බැමිණියගේ ගති ස්වභාවය.

1. තරුණ බව.
2. නොගැළපෙන විවාහයකට ඇතුළු වී ඇති බව.

කතුවරයා රසවත් ව දක්වයි.

බැමිණියගේ ගති ස්වභාවය දැක්වීමේ දී කතුවරයා මුලින් ඇය පිළිබඳ ව අනුකම්පාවෙන් බලයි.

“වාල් විඳින දුක මෙනුඹ විඳින්නේ”

“හැම කල් මළ දා දෝ සැප වන්නේ”

“නැසි කුමට ඉඳ උගෙ ගෙයි එක් කොලු”

මෙවන් නොගැළපෙන විවාහයකට ඇතුළත් වීම පිළිබඳ විස්මය පළ කරයි.

“ගැසි ද බොල තිගෙ දැසට පටලේ”

“තී සැටි බමුණන් මේ රට නැද්දෝ”

මෙම නොගැළපෙන විවාහයෙන් පලක් නොවන බව කතුවරයා දක්වයි. එසේ ම එය ස්ත්‍රී වර්ගයාට ම අගෞරවයක් බව දක්වන්නේ තමන් ව අපහසුවට පත් නොකරන ලෙස ඉල්ලීමක් ද කරමිනි.

“ළඳේ නිසරු නොකරන් අප සියලා” යනු ඒ ඉල්ලීම වේ.

කෝපයට පත් බැමිණියගේ ස්වරූපය ඉදිරිපත් කිරීමේ දී කතුවරයා දැක්වූ දක්ෂතාව පහත කවි පදවලින් පෙනේ.

උදා :- එබසට ලජ්ජාවෙන් ලද බැමිණි

අබ සැට ලාසක් පුපුරන ලෙසිනි

විළි වැද ඉවසා රොස් කොට එඩිනි

කළ ගෙඩි බිඳ ගොස් තම ගෙට වැදුනි

උදා :- වෙවුලයි පුපුරයි දත් කයි රොස් කොට

සුරයි කම්මුල් දෙක ඇද තර කොට

උදා :- කන්සෙට පාරක් දෙමැයි කියන්නී

මන් බොල තට දිය ද අදින්නී

කන්නට පැන්නා මෙන් වැලහින්නී

කන් කටුවට කරදර තෙපලන්නී

කතුවරයා යොදාගත් භාෂාවේ සුවිශේෂතා

- | | |
|-----------------------------|------------------------------------|
| 1. සරල බව | - මහල්ල නුඹගේ හිමි ද අසන්නේ |
| 2. සෘජු ප්‍රකාශනය | - තිගෙ සැමි බමුණා කුණු කෙළ තොල්ලා |
| 3. අවස්ථා නිරූපණයේ දක්ෂතාවය | - වෙවුලයි පුපුරයි දත් කයි රොස් කොට |
| | - සුරයි කම්මුල් දෙක ඇද තර කොට |
| 4. ව්‍යංගාර්ථවත් වචන යෙදීම | - ළඳේ නිසරු නොකරන් අප සියලා |

සුදුසු පරිදි කාව්‍යෝපක්‍රම යොදා ගැනීම

ශබ්ද රසය ඇති කිරීමට

අර්ථ රසය ඇති කිරීමට

- ශබ්ද රසය

- I. එළිසමය රැකීමට ගත් උත්සාහය.

පැසි	ඉසත් නිකටත් සොඩු	ඇකිලේ
ගැසි	කුදත් යන ගමනත්	බකලේ
නිසි	වේද වෙත ඉඳිනට	මෙකලේ
ගැසි	ද බොල තිගෙ දැසට	පටලේ

- II. අනුප්‍රාසය තුළින් රසය මතු කිරීමට ගත් උත්සාහය.

තදේ කැසිත් කැස කැස පට	අකලා
බඩ වක පිට වක සන්	වැරටිල්ලා

- අර්ථ රසය

- I. උපමාලංකාර භාවිතයෙන් රසය ජනනය කිරීම.

❖ කන්නට පැන්නා මෙන්	වැලහින්නී
❖ නර මුල් ඇඟ ඇට කිඹුලෙකු	වැන්නේ
❖ අබ සැට ලාසක් පුපුරන	ලෙසිනී

- අනිශයොක්ති අලංකාරය යොදාගත් අවස්ථාවක්.

❖ බඩ වක පිට වක සන්	වැරටිල්ලා
--------------------	-----------